
Hvězdy osudu

Nora Roberts

Trápily ji sny, ve spánku i při bdění. Rozuměla snům, viděním i náhlým prozřením. Patřily k ní po celý život a většinou je uměla odstínit a zapudit.

Tyhle ale neodcházely, byť proti nim napínala veškerou sílu vůle. Sny o krvi a boji, o zvláštních, měsícem zalitých zemích. Spolu s ní se v nich vyskytovaly obličejové tváře a hlasy lidí – neznámých, a přece neodbytně povědomých. Žena s dravými a inteligentními očima vlka, muž se stříbrným mečem. Vystupovali v jejích snech spolu s dívkou, která se se smíchem vynořovala z moře, a s mužem, který měl zlatý kompas.

A především se v nich objevoval tmavovlasý muž s blesky v rukou.

Kdo byli? Jak je znala? A mohla je vůbec znát? Proč cítila tak silnou potřebu se s nimi setkat?

V patách jim kráčela smrt a bolest, to *věděla*, a přece s nimi zároveň přicházela naděje na skutečnou radost, na opravdový život. Na pravou lásku.

Věřila v pravou lásku – u jiných. Sama pro sebe ji nikdy nehledala, protože láska vyžadovala příliš mnoho obětí a přiváděla do života chaos. Tolik různých *pocitů*...

Odjakživa toužila po klidu a pokoji, a věřila, že je našla ve svém domku v horách Severní Karolíny.

Tam měla vytouženou samotu. Tam mohla trávit dny malováním nebo v zahradě, aniž by ji někdo rušil. Neměla vysoké nároky a malováním si vydělávala dost, aby si je plnila.

Teď ji pronásledovaly sny s pěti lidmi, kteří ji znali jménem. Proč nedokázala zjistit, jak se jmenují oni?

Črtala svoje sny – obličej, moře, kopce i rozvaliny. Jeskyně a zahrady, bouře a západy slunce. Během dlouhé zimy zaplnila skicář nákresy a začala si je rozvěšovat po zdech.

Malovala muže s bleskem v ruce – několik dní zdokonalovala všechny podrobnosti: přesný tvar a odstín jeho očí – hlubokých, tmavých a přivřených – i tenkou bílou jizvu připomínající blesk, která mu protínala levé obočí.

Stál na skále, vysoko nad vzdouvajícím se mořem, a tmavé vlasy mu vlály ve větru. Všechno přímo cítila, jako horký dech. Neohroženě čelil bouři a smrti, jež se řítily přímo na něj.

Ona tam z nějakého důvodu stála s ním, právě tak nebojácna.

Nemohla spát, dokud obraz nedokončila, a s posledními tahy se rozplakala. Bála se, že přišla o zdravý rozum a nezůstalo jí nic než přeludy. Několik dnů nechala obraz na stojanu a muž na plátně ji sledoval při práci, při úklidu i během spánku.

Nebo při snění.

Opakovala si, že obraz zabalí a pošle svému agentovi, aby ho prodal. Konečně ho taky podepsala.

Sasha Riggsová – napsala svoje jméno štětcem na okraj rozbouřeného moře.

Obraz ale nezabalila. Místo toho zabalila jiná díla vzniklá během dlouhé zimy a připravila je k odeslání.

Vyčerpaně se schoulila na pohovku v podkroví, které přeměnila ve svůj ateliér, a poddala se snům.

Zuřila bouře. Kolem kvílel vítr, vzdouvaly se vlny a na obloze se křížovaly klikaté blesky jako planoucí šípy vystřelené z luku. Od moře se ke skále na pobřeží hnaly provazce deště, které vytvářely hustou clonu.

On ale klidně stál a díval se. A zvedl k ní ruku.

„Čekám na tebe.“

„Nechápu to, nic z toho.“

„Jistěže chápeš, víc než většina jiných.“ Přiložil si její ruku ke rtům a Sasha cítila, jak ji prostupuje láska. „Proč se schováváš sama před sebou, Sasha?“

„Chci jenom klid a mír. Nechci bouře a boj. Nechci ani tebe.“

„To jsou lži.“ Zvlnily se mu rty a znovu ji políbil na ruku. „Víš, že mi lžeš. I sama sobě. Jak dlouho ještě budeš odmítat žít, jak máš psáno v osudu? Jak dlouho ještě budeš odmítat lásku, ke které jsi byla zrozena?“

Vzal její obličej do dlaní a pod Sashou se zachvěla země.

„Bojím se.“

„Postav se tomu.“

„Já nechci vědět.“

„Dej na svůj vnitřní zrak. Nemůžeme začít bez tebe. A nemůžeme to dovést ke konci. Vyhledej mě, Sasho. Přijď za mnou.“

Přitáhl ji k sobě a přiložil své rty k jejím. Bouře nad nimi zaburácela nepřítčným vztekem.

Tentokrát se nebránila.

Probudila se, pořád unavená, zvedla se do sedu a přitiskla si prsty k očím, pod nimiž měla velké kruhy.

„Přijď za mnou,“ zašeptala. „Ale kam? I kdybych chtěla, netušila bych, kde tě mám začít hledat.“ Spustila si prsty ke rtům – přísahala by, že na nich pořád cítí jeho polibek.

„Tak dost. To všechno musí přestat.“

Rychle vstala, začala strhávat nákrasy ze stěn a nechávala je dopadat na podlahu. Odnese je pryč, vyhodí je. Spálí je. Zbaví se jich, vyžene si je z hlavy.

A sama odtud taky odjede, vydá se na výlet, kamkoliv. Už to bylo roky, co naposledy cestovala. *Někam do tepla*, opakovala si, zatímco horečně strhávala svoje sny. Na nějakou pláž.

Slyšela vlastní zrychlené oddechování a viděla, jak se jí chvějí prsty. Nakonec klesla na zem mezi nákrasy – příliš štíhlá, protože ji sny připravily o váhu, s dlouhými blond vlasy staženými do obvyklého ledabylého ohonu. Její unavené oči měly modrou barvu průzračného křišťálu.

Sklopila je k rukám. Skrýval se v nich talent. A za toto nadání vždycky byla a bude vděčná. Měla však i jiná nadání, a za ta žádný vděk necítila.

Muž ve snu ji vyzval, ať dá na svůj vnitřní zrak. Téměř po celý život se pokoušela potlačit vidění, jež k ní přicházela.

Ano, aby se ukryla sama před sebou, přesně, jak říkal.

Pokud se jim otevře a přijme je, čeká ji bolest a smutek. A vědomí toho, co by mohlo být.

Zavřela oči.

Uklidí a odpočine si. Posbírá všechny nákrasy a založí je. Nezničí je, jistěže je nebude spalovat. To z ní jen promlouval strach.

Založí je a udělá si výlet. Na týden nebo na dva si vyrazí z domova, aby mohla přemýšlet a rozhodnout se.

Vkleče začala sbírat nákresy a třídit je. Žena s divokýma očima, muž s mečem, nákresy, na nichž byli lidé z jejích snů pohromadě.

Scenérie s mořem i s pevninou, zářivý palác na kopci, kamenný kruh.

Položila na hromádku jeden z desítek nákresů muže, o němž právě snila, a sáhla po dalším.

A pochopila.

Kreslila ten ostrov srpovitého tvaru z různých směrů – zde byly zachyceny vysoké skály a zvlněné kopce porostlé stromy. Splýval na moři, zalitý slunečním světlem. Vepředu stály budovy města a za nimi se táhla souš, z níž se v dálce zvedaly kopce.

Studovala perokresbu a ta pod jejím pohledem získávala na barvách a na životě. Spousta zeleně v tisíci odstínech od tmavé po smaragdovou. Tolik modré, sytě tmavé nebo zpěněné a obklopené vlnami. Viděla plující loď i postavy, které se vrhaly ze skal, aby s cákáním dopadaly do vody a plavaly.

A spatřila i skalní výběžek, na kterém stála s tím mužem za bouře.

„Tak dobře, pojedu.“ *Vzdávám se, pomyslela si, nebo tomu naopak čelím?* Ale pojedje, podívá se tam.

Buď tím svoje sny ukončí, anebo je probudí k životu, jako se to stalo s tím nákresem v jejích rukou.

Přešla ke stolu a otevřela laptop. A zarezervovala si let na Korfu.

Na sbalení věcí, zařízení detailů a uzavření domku si ponechala jen dva dny, aby si to nestačila rozmyslet. Let prospala hlubokým, bezesným spánkem, vděčná za odpočinek. Jízda taxíkem od letiště k vybranému hotelu přesto uběhla jako v mlze. Celá dezorientovaná se ubytovala – musela si připomínat, aby se usmívala, a vyměnila si pár očekávaných nezávazných vět s recepční a s veselým hotelovým sluhou se silným přízvukem, který ji vyvezl úzkým výtahem k jejímu pokoji.

Nežádala o konkrétní patro nebo vyhlídku. Stačilo jí, že se vydala na cestu, ať už ji zavede kamkoliv. Ale vůbec ji nepřekvapilo, když po několika krocích do pokoje, který sotva vnímala, spatřila za okny modré moře a písek, jež tak dobře znala.

S úsměvem odmítla nabídku hotelového sluhy, že jí přinese led nebo cokoliv jiného podle jejího přání. Toužila jen znovu po samotě. Na letištích i v letadle bylo příliš mnoho lidí. Pořád měla pocit, že se kolem ní tísni.

Jakmile osaměla, přistoupila k oknu a otevřela ho, aby dovnitř vpustila chladný jarní vzduch, který voněl mořem a květinami. Rozhlédla se po scénérii, již před několika týdny načrtla a teď ji měla v kufru spolu se zbytkem portfolia.

Momentálně necítila nic než otupělost z časového posunu a únavu z cesty. A údiv, že doopravdy z náhlého popudu odjela tak daleko.

Odvrátila se od okna a vybalila si věci. Pak si lehla na postel a znovu usnula.

Blesky a bouře, sluneční žár, mořský příboj. Tři hvězdy, tak jasné a oslnivé, až ji bolely oči. Když se oddělily od křivky měsíce a zřítily se na parpscích světél, svět se zachvěl mocnými dopady.

Krev a boj, strach a útěk. Šplh do výšky, ponor do hloubky.

Milenec ze sna se zmocnil jejích úst i těla a ji zaplavily pocity. Tolik pocitů. Příliš mnoho. A zároveň ne dost. Její vlastní smích, který sotva poznala, plný radosti. Proudý slz, prolitých ze zármutku.

A temnotu protínala jasná záře. Ve tmě držela v ruce oheň. Když ho zvedla, aby ho všem ukázala, země se zachvěla a zřítilo se několik kamenů. Vrhli se proti ní běsi s drápy a tesáky.

Panebože, Sasho, vzbud se! Zvedni konečně zadek.

„Cože?“ S trhnutím se probudila. V uších jí doznívala ozvěna toho hlasu a srdce jí pořád bušilo strachem.

Jenom další sen, pomyslela si. Další sen, který můžu přidat ke sbírce.

Světlo se zjemnilo a viselo nad vodou jako hedvábí. Netušila, jak dlouho spala, ale snový hlas měl v jednom pravdu: bylo načase vstát.

Osprchovala se, aby ze sebe smyla špínu cesty, a převlékla se do čistých šatů. Jelikož se nechystala pracovat, vlasy si nechala rozpuštěné. Pak se přiměla vyjít z pokoje. Půjde dolů, sedne si na terasu a dá si něco k pití. Přijela sem, aby přerušila svoji samotou a klid.

A měl k ní přijít někdo jiný nebo něco jiného.

Vyšla z hotelu, prošla pod pergolou porostlou vistérií, která už vyháněla do květu a šířila kolem sebe příjemnou vůni. Odvrátila se od bazénu, kolem něhož byla rozestavená lehátka, a vykročila k terase. Slunce se sklánělo

k západu a terasu zdobily hliněné květináče přetékané krásnými červenými a fialovými květy. Vějířovité listy palem se nehýbaly.

Na kamenné plošině stály stoly pod zářivě bílými slunečníky. Obsazených jich bylo jen několik, za což byla vděčná. Nečekala ji tu samota, ale klid snad ano. Pomyslela si, že se posadí ke stolu co nejdál od ostatních, a otočila se k němu.

Ta žena taky seděla stranou. Měla krátké, světle hnědé vlasy s dlouhou ofinou, která dosahovala až k jantarovým sklíčkům jejích slunečních brýlí. Nohy ve světle oranžových sportovních botách měla položené na druhé židli u svého stolku pro dva a popíjela nějaký šumivý nápoj ze sklenky na šampaňské.

Světlo se na okamžik zamihotalo a Sashe se na zlomek vteřiny zastavilo srdce. Uvědomovala si, že na tu ženu civí, ale nedokázala odvrátit zrak. A pochopila proč, když si žena posunula sluneční brýle o něco níž a oplatila jí upřený pohled.

Měla zlatohnědé vlčí oči.

Sasha potlačila nutkání otočit se a vrátit se do bezpečí svého pokoje. Místo toho se přinutila vykročit dopředu, zatímco ji ty zlatavé oči hodnotily zkoumavým pohledem.

„Promiňte,“ začala.

„Za co?“

„Já... Znáte mě?“

Žena povytáhla obočí pod dlouhou ofinou. „Měla bych?“

Znám váš obličej, pomyslela si Sasha. Viděla jsem ho bezpočtukrát.

„Smím se posadit?“

Žena naklonila hlavu ke straně a dál si Sashu upřeně prohlížela. Nakonec ledabyle spustila nohy z druhé židle. „Jistě, ale jestli mě chcete sbalit, až na jednu opileckou noc na univerzitě jsem na chlapy.“

„Ne, o to nejde.“ Sasha se posadila a pokoušela se zorientovat. Zastavil se u nich číšník v bílém saku.

„*Kalispera*. Mohu vám donést něco k pití, slečno?“

„Ano, vlastně ano. Ehm, co pijete vy?“

Žena zvedla sklenku. „Broskvové bellini.“

„To zní skvěle. Dala byste si ještě jedno? Zvu vás.“

Žena znovu povytáhla obočí. „Jistě.“

„Tak dvakrát, díky. Jsem Sasha,“ představila se, když číšník odešel pro objednané drinky. „Sasha Riggsová.“

„Riley Gwinová.“

„Riley.“ Pomyslela si, že se to jméno hodí k jejímu obličejí. „Vím, jak to bude znít, ale... snila jsem o vás.“

Riley se napila a usmála se. „To zní, jako kdybyste mě balila. A jste fakticky hezká, Sasho, ale...“

„Ne, ne, myslím to doslova. Poznala jsem vás, protože se mi o vás zdá. Už několik měsíců.“

„Hm. Co jsem v těch snech dělala?“

„Nečekám, že mi budete věřit, ale ty sny mě přivedly sem na Korfu. Já ne... Moment.“ *Ty náčrtky*, pomyslela si a zvedla se.

Obrázek koneckonců vydá za tisíc slov.

„Chci vám něco ukázat. Počkáte tu, dokud se nevrátím?“

Riley jen pokrčila rameny a zvedla sklenici. „Přinesou mi další drink, takže tu ještě chvíli budu.“

„Pět minut,“ slíbila Sasha a odspěchala.

Riley zamyšleně upíjela. O snech leccos věděla a nechtěla je rovnou odmítnout. Už viděla a prožila příliš mnoho, než aby nad čímkoliv rovnou mávla rukou.

A tahle Sasha Riggsová jí připadala upřímná. Nervózní, napjatá, ale upřímná. Měla nicméně vlastní důvody, proč přijela na Korfu, a mezi ně určitě nepatřilo sehrávat hlavní úlohu v cizích snech.

Číšník se vrátil s podnosem, postavil na stůl drinky a k nim i mističku s olivami a druhou s oříšky. „Ta druhá slečna?“ zeptal se.

„Něco si zapomněla. Hned přijde.“ Riley mu podala prázdnou sklenici. „*Efkharisto*.“

Ochutnala olivu a znovu se zahleděla na moře. Po chvíli se ale ohlédla – zaslechla spěšné kroky nohou v sandálech.

Sasha si opět přisedla a zvedla kožené desky. „Jsem výtvarnice,“ začala.

„Gratuluju.“

„Tyhle sny jsem měla celou zimu. Začaly hned po prvním lednu. Každou noc.“ Občas ji dokonce přepadaly, když byla vzhůru, ale to zatím nechtěla prozrazovat. „Kreslila jsem osoby a místa, které v nich vystupovaly. Ty, které se objevovaly opakovaně.“

Otevřela desky a vytáhla z nich nákres, který ji přivedl tam, kde teď seděla. „Tohle jsem nakreslila před několika týdny.“

Riley převzala nákres a s našpulenými rty si ho prostudovala. „Jste dobrá a ano, tohle je Korfu.“

„A tohle jste vy.“

Sasha položila na stůl skicu Riley. Měla na sobě sportovní kalhoty s kapsami, turistické boty, obnošenou koženou bundu a klobouk se širokou krem-pou. Ruka jí spočívala na rukojeti nože zastrčeného v pouzdře za opaskem.

Riley nákres zvedla a Sasha hned položila na stůl další. „Tohle taky.“ Tenhle nezachycoval celou postavu, ale jen hlavu a ramena. Riley na něm hleděla přímo před sebe, s koutkem úst povytaženým v úsměvu.

„Co to má znamenat?“ zahučela Riley.

„Nevím, ale potřebuju to zjistit. Myslela jsem, že snad přicházím o rozum. Jenže vy jste skutečná a jste tady. Jako já. Nevím, co ostatní.“

„Jací ostatní?“

„Celkem je nás šest včetně mě.“ Sasha zalovila v deskách. „Pracujeme a cestujeme spolu.“

„Já pracuju sama.“

„To já taky.“ Mírně se jí točila hlava – měla radost, že se její sny částečně potvrdily, i když se nedokázala zbavit podezření, jestli tak trochu neblázní. „Neznám nikoho z nich.“ Podala jí další nákres. „Mám skici každého z těch lidí. Na dalších jsou někteří z nás a na jiných jsme všichni, třeba tady. Neznám je.“

Nákres zachycoval Riley oblečenou podobně jako na předchozí skice a Sashu v botách, kalhotách a klobouku místo sandálů a splývavých šatů, jež na sobě měla teď. Byla tam ještě další žena s vlasy do pasu a tři muži. *Tři sexy chlapi*, pomyslela si Riley. Všichni stáli společně na cestě mezi zalesněnými kopci, jako kdyby pózovali nějakému fotografovi.

„Tedy... jste Sasha, vidíte?“

„Ano. Ano, jsem.“

„Tedy, Sasho, rozhodně si umíte vysnit pořádné chlapy. Všichni jsou k nakousnutí.“

„Žádného jsem ještě nikdy neviděla, jenom ve snech. Ale mám pocit..., jako kdybych je *znala*. Jako kdybych znala všechny lidi na tom obrázku. A tenhle...“

Sasha nedokázala odolat – ukázala prstem na postavu vedle té své. Muž stál s palcem zaháknutým za přední kapsu obnošených džín. Měl ostré lícní kosti a tmavé vlasy – věděla, že jsou tmavě, sytě hnědé – ležérně splývající

přes lem trička. Jeho úsměv vypovídal o sebedůvěře a šarmu – s příměsí tajemnosti.

„Co je s ním?“ pobídla ji Riley.

„Drží v ruce blesk. Nevím, jestli je to nějaký symbol, nebo co to znamená. A zdálo se mi, že jsme... že jsme...“

„Erotické sny?“ Riley se na něj pobaveně podívala zblízka. „Rozhodně jste mohla dopadnout mnohem hůř.“

„Když už se mi má zdát, že s někým spím, byla bych ráda, kdybych s ním šla nejdřív na večeři.“

Riley vyprskla smíchy. „Jídlo se hodí vždycky. Jste vykladačka snů, Sasha?“

„Vykladačka snů?“

„Některé kultury to tak označují. Míváte prorocké sny? Klidně mi to povězte,“ dodala Riley, když Sasha zaváhala. „Už mi vykládáte, že provozujete sex s neznámými muži, a to jste se ještě ani nenapila.“

„Nemusím spát, abych měla sny.“ *Ano*, pomyslela si Sasha. *Klidně můžu povědět všechno.* „A skutečně bývají prorocké. Věděla jsem, že otec odejde, ještě než vyšel ze dveří, když mi bylo dvanáct. Nedokázal se vypořádat s tím, co jsem. Nemám nad tím kontrolu, nemůžu si přivolat vidění podle potřeby a nemůžu si to naopak zakázat.“

Sasha zvedla sklenici a napila se. Očekávala opatrnou reakci nebo výsměch.

„Pracovala jste na tom někdy s někým?“

„Cože?“

„Pracovala jste někdy s jiným vykladačem snů, zkoušela jste se naučit, jak svoje schopnosti zablokovat nebo rozvinout?“

„Ne.“

„Vypadáte, že máte na víc.“ Riley pokrčila rameny. „Jde jenom o vidění, nebo umíte i číst myšlenky?“

Řekla to tónem, jako kdyby se ptala, jestli maluje olejovými nebo akrylovými barvami. Sashe se stáhlo hrdlo dojetím, že skoro nedokázala promluvit. „Vy mi věříte.“

„Proč bych neměla? Mám před sebou stůl plný důkazů. Umíte číst myšlenky a dokážete to ovládat?“

„Myšlenky ne. Čtu pocity a ty hovoří právě tak jasně. Dokážu to ovládat, pokud ty pocity nejsou tak silné, že se nedají odstínit.“

„Co cítím? Jen do toho.“ Sasha zaváhala a Riley rozpřáhla ruce. „Jsem otevřená kniha, tak v ní čtěte.“

Sasha se soustředila. „Soucítíte se mnou a jste zvědavá. Jste uvolněná, ale ve střehu. Ve střehu býváte skoro vždycky. Hledáte něco, co vždycky bylo mimo váš dosah. Dráždí vás to, zejména proto, že ráda vyhráváte. Momentálně si připadáte trochu sexuálně zanedbaná, protože jste si neudělala čas... měla jste pocit, že nemáte čas, abyste si ukojila tuhle potřebu. Naplňuje vás práce – rizika, dobrodružství a jejich nároky. Spoléháte se sama na sebe a skoro ničeho se nebojíte. Pokud máte z něčeho obavy, jsou to spíš emocionální než fyzické věci. Taky máte nějaké tajemství,“ dodala Sasha. „Pečlivě zajištěné.“ Trhla sebou a zamračila se. „Vyzvala jste mě, ať se podívám, skoro jste naléhala, tak se na mě teď nevztekejte, když jsem vás poslechla.“

„To je pravda. Ale už by to stačilo.“

„Já respektuju soukromí druhých.“ Ještě nikdy v nikom nečetla tak otevřeně a podrobně. Rozpačitě se zarděla. „Nestrkám nos do tajemství ostatních lidí.“

„Já taky respektuju soukromí.“ Riley znovu zvedla sklenici. „Ale hrozně ráda do něčeho strkám nos.“

„Vaše práce vám přináší značnou hrdost a uspokojení. Co děláte?“

„Jak kdy. V zásadě jsem archeoložka. Baví mě hledat věci, které nikdo jiný nedokáže najít.“

„A když je najdete? Co s nimi děláte?“

„Taky jak kdy.“

„Nacházíte věci.“ Sasha přikývla a téměř se uvolnila. „To musí být jeden z důvodů.“

„Čeho?“

„Toho, že jsme tady.“

„Já mám důvod, proč tu být.“

„Ale v tuhle dobu a na tomhle místě?“ Sasha znovu ukázala na nákresy. „Vím, že musíme hledat a že potřebujeme najít...“

„Jestli stojíte o mou pozornost, musíte to vyklopit.“

Sasha místo slov vytáhla další nákres. Znázorňoval pláž, klidné moře a palác na kopci, to vše pod bílým úplňkem.

A pod měsícem zářily tři hvězdy.

„Nevím, kde to je, ale vím, že tyhle tři hvězdy v blízkosti měsíce neexistují. Nejsm astronomka, ale vím, že tam normálně nejsou. Jenže tam byly.“

Nějak se tam ocitly. A vím, že se zřítily. Podívejte se na tohle.“ Položila před Riley další nákres. „Všechny tři padaly současně, s ohony jako komety. Měly bychom je najít.“

Sasha vzhledla a spatřila, jak na ni Riley upírá oči, divoké a studené.

„Co víte o těch hvězdách?“ zeptala se Riley.

„Říkám vám, co vím.“

Riley se k ní bleskurychle natáhla a sevřela jí předloktí. „Co víte o Hvězdě osudu? Kdo sakra jste?“

Sashe se stahoval žaludek, ale přiměla se neuhnout pohledem a odpovědět hlasem, který se vůbec nezachvěl.

„Řekla jsem vám, kdo jsem. A říkám vám, co vím. Vy o nich víte víc. Víte, co jsou zač. Už je hledáte – proto tu jste. A tisknete mi ruku, až to bolí.“

„Jestli zjistím, že mi lžete, ublížím vám víc.“ Ale pustila ji.

„Nevyhrožujte mi.“ Na povrch nečekaně vyvřela zlost. „Mám toho dost. Já jsem o tohle nežádala, vůbec o to nestojím. Chtěla jsem jenom klidně žít, malovat a mít pokoj na práci. Najednou jste se mi nacpali do snů, vy a ty zatracené hvězdy, kterým nerozumím. Víím, že jedna z nich je tady, stejně jako vím, že její objev neproběhne v míru. Neumím bojovat, ale budu muset. Krev a boj, sny plné krve, boje a bolesti.“

„Teď to začíná být ještě zajímavější.“

„Je to děsivé a já bych se nejradši sebrala a odjela. Jenže myslím, že nemůžu. Jednu z nich jsem držela v ruce.“

Riley se předklonila. „Vy jste držela jednu z hvězd?“

„Ve snu.“ Sasha obrátila ruku dlaní nahoru a zahledla se na ni. „Držela jsem ji. Držela jsem oheň. Byl oslnivě krásný. Pak to přišlo.“

„Co přišlo?“

„Tma, hladová touha a krutost.“

Najednou se jí zatočila hlava. Bránila se, ale to, co se z ní vynořovalo, vyhrálo.

„Prahne po nich ta, která je temnotou. Pohlcuje ji touha získat to, co chce. Pokříví to, co tři bohyně měsíce vytvořily z lásky, věrnosti a naděje. Spálila svoje dary a všechny světlé součásti své moci a zůstalo jen šílenství. Bude zabíjet, aby je získala – oheň, led a vodu. A pokud je získá, zničí světy a vůbec všechno, aby sama přežila.“

Sasha si zvedla ruce ke spánkům. „Bolí mě hlava.“

„Stává se to často?“

„Dělám, co můžu, abych to zastavila.“

„Nejspíš proto vás bolí hlava. Nemůžete bojovat proti vlastní podstatě, věřte mi. Musíte se ji naučit ovládat a pracovat s ní.“ Riley zachytila pohled číšníka a zakroužila prstem. „Objednám pro nás další rundu.“

„Myslím, že bych neměla...“

„Snězte si pár oříšků.“ Riley k ní rázně přistrčila mističku. „Rozhodně to nehrajete – nikdo není tak dobrý. A vyznám se v lidech – nečtu jim pocity, ale na můj odhad je spolehnutí. Takže si dáme další drink, probereme to a vymyslíme, jak budeme pokračovat.“

„Pomůžete mi.“

„Vidím to tak, že si pomůžeme navzájem. Moje výzkumy naznačují, že Hvězda ohně je přímo na Korfu nebo někde blízko – a vaše sny to potvrzují. Mohla byste se mi hodit. A teď...“

Odmíchlala se, odhrnula si ofinu z čela a podívala se někam za Sashu. „Ale ale, čím dál tím líp.“

„Co se děje?“

„Váš kluk ze snu.“ Riley se svůdně usmála a zakývala na někoho prstem, ať se k nim připojí.

Sasha se ohlédla a uviděla ho. Muže, který držel blesk. Muže, který se zmocnil jejího těla.

Spustil tmavé oči z Riley a zadíval se do jejich. A aniž by odvrátil pohled, přistoupil k jejich stolu.

„Dámy. Nádherný výhled, vidíte?“

Z jeho klidného hlasu s irským přízvukem Sashe přešel mráz po zádech. Připadala si uvězněná, jako kdyby se ocitla v zářivé stříbrné kleci.

Přeložil Dušek Zdik